

Elektroměr

Velice chytře si tři čtyři poslanci naplánovali odpor vůči vládě vedené předsedou vlastní strany. Důvody odporu nerozhodují, nakonec jsou církvím a náboženským společnostem ukradené a nechtějí se do nich plést. Ať zůstane politikům to, co jejich jest. Problémem je, že si politici vzali rukojmí.

Brát si rukojmí je z principu zbabělé. A zvláště, když se jimi stanou občané celé republiky. Čekali jste, že budu hájit křesťany a židy? Kdepak, ti ochranu nepotřebují. Ale z obyčejných lidí se tu dělají hlupáci! Nikdo jim neřekne, že zdržováním zákona se vzdalují možnosti na blokování původně církevních pozemcích stavět z vlastních zdrojů či žádat evropské dotace. Stejně tak by podle takzvaně spravedlivých požadavků opozice a několika poslanců trval tento mezičas několik dalších let, vynaložili by právě občané této země další velké peníze za zpracování statisíce položek, které by se musely k dnešnímu dni dohledávat a oceňovat na náklady státu. I socialistickým vládám to v minulosti připadlo složité a neschůdné. Výčtové zpracování ovšem navíc dává šanci původním majitelům žádat víc. Za nevydané se vydávají náhradní pozemky a tak dále. Všechno ovšem k účtu rukojmí. Je to dost složité, proto se s tím nikdo z hlasujících proti návrhu vládního zákona nezabýval. To se těžko vysvětluje.

Je třeba mluvit jasně, jak si čas mediálních zkratk žádá. Proto to zjednodušení o elektroměru. Mluví poslanců nehlasujících pro návrh zákona o narovnání vztahů státu a církví prohlásil, že nelze vládě odhlasovat účet, který vypsala jednoduše proto, že neví, za co se platí. Na populisticky vděčnou zkratku, že nemůže zaplatit účet za elektřinu, když nezkontroloval elektroměr, se nejen dá, ale i má odpovědět jinou zkratkou. Nejde o účty za plyn a elektřinu, jde o smluvní nájem bydlení se vším všudy.

Částka se neplatí jako výčet propálených hodin, protože pak by stát mohl dost zahořet. Pro stát poměrně výhodná částka se platí jako smluvní s přihlédnutím k tržním cenám. Pozemky totiž spadnou do klína státu a ten je má obcím a městům převést bezúplatně, ale jistě se nebude vyhybat ani tržním mechanismům, při kterých strží podle cen, které církvím napočítal. Bude-li trochu trpělivý, některé pozemky za pár let prodá v cenách evropských.

O to však nejde. Jde o bombastické součty miliard a miliard, ve kterých se prodírají na světě úzkostné poznámky, kterak se přidá pár stovek učitelům a na zdravotnictví nezbude, načež se musí natvrdo zprivatizovat. V tom všem se masíruje srdce věrných Čechů, aby pocítili svou nezaslouženou chudobu a vzpláli revolučně jasným plamenem. Hamižným černokabátníkům není třeba dávat nic. Je to jen obtížný a zbytečný hmyz! A pokud by se to nepodařilo, stačí rozhádat křesťany mezi sebou. Jedni husité a čeští bratři, druzí římsští bratři; mohl by se mezi nimi vzbudit dávný spor, který nikdy k ničemu moc dobrému českým zemím neposloužil, ale o to přece jde! Opak je pravdou. Češi nejsou chudí, a to ani trošičku. Naše země jsou nezaslouženě bohaté a pokud prodělávají, tak jen vlastní hloupostí.

Ještě by někdo mohl přijít se zaručeným výzkumem veřejného mínění, kterému se vhodnou otázkou dá přisoudit drtivá pravdivost. Lidé si narovnání nepřejí a hotovo! V poslaneckých diskusích nechyběl údaj o průzkumu oscilující kolem osmdesáti procent obyvatel republiky, kteří nesouhlasí s majetkovým vyrovnáním státu a církve. Ovšem k číslu nevíme na jakou otázku odpovídali, kolik jich bylo a kdo se jich tázal. To by přece dovedl každý a teď stačí jen málo. Naservírujme nějakou šikovnou otázku po národním mínění ve chvíli, kdy většina národa neví ani základní informace o tom, kde se církve angažují, co vystavěly, provozují, obstarávají a dotují, kde státu vyrábějí za směšně nízké ceny to, co si on jinde dosud nakupuje za násobky. Pečlivě vypracovanou, takzvaně tradiční nechutí, kterou občas nějaký ten nešikovný křesťan přiživí, se dá zdůvodnit leccos. Co jsme si, to jsme si, jděte! Vracet se nebude nic!

Církev a náboženské společnosti pracovaly a pracovat budou. A kdyby se stát nevyrovnal, pak je to jeho věc. A v téhle chvíli je to zcela a pouze poslanecká záležitost, kterou si musí politické strany vyřešit samy. Do toho nikdo z křesťanů ani židů mluvit nebude. Ty ale současný průvan ještě více spojuje dohromady. Věřili společně, že se má stát vůli domluvit, že se chce vyrovnat s jistým dluhem svého dědictví. Stejně za zmařené životy, příkoří a nouzi platit penězi nejde! Pokud to pro poslanecké neshody stát oddálí, bude to jen a jen k jeho škodě. Tedy ke škodě všech rukojmí, lidí této země. Těm, kteří dokázali hospodařit, stavět, ošetřovat, vychovávat a zušlechťovat s omezenými prostředky, těm to neuškodí. Ty to nezabije! A ani je to neodradí od služby všem, a to bez rozdílu.